

Katoliški GLAS

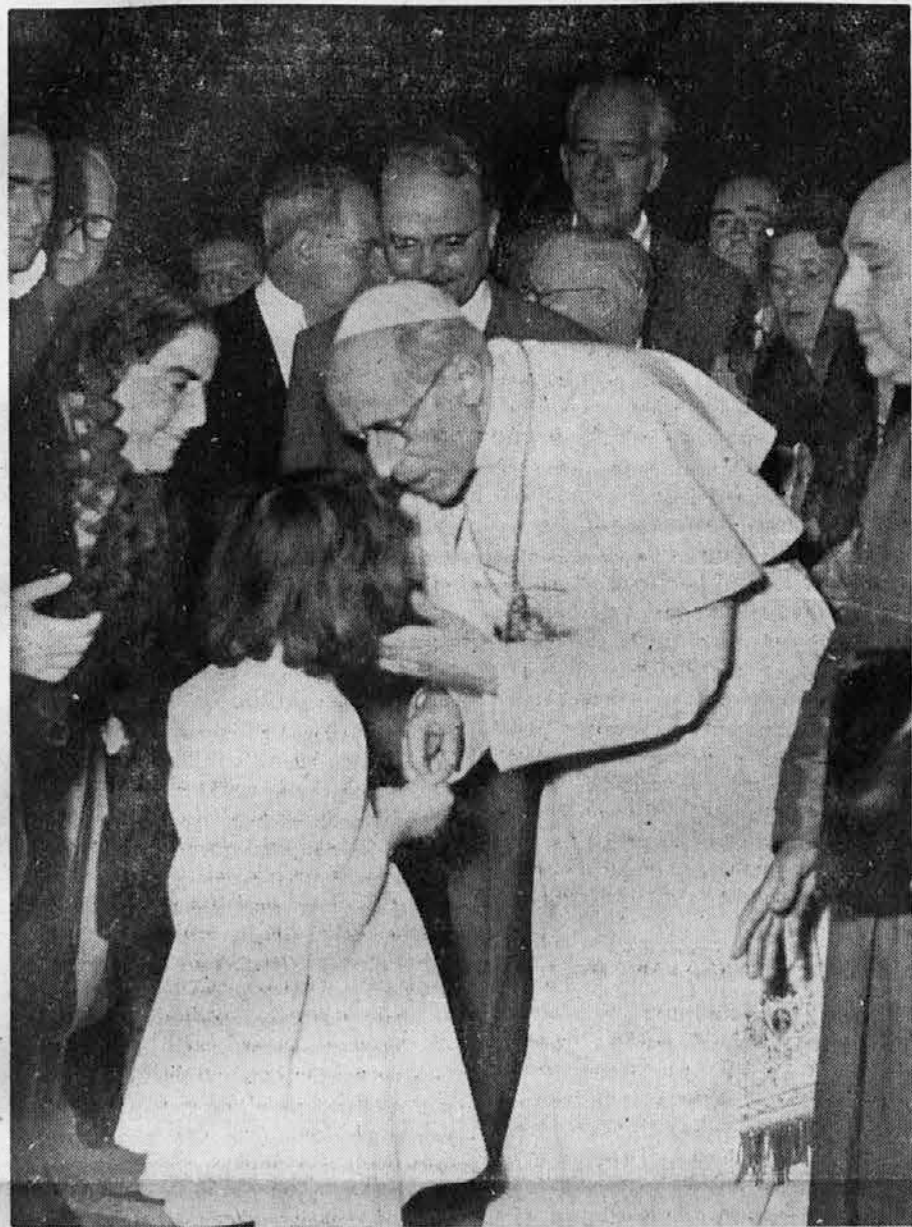
Uredništvo in uprava:
Gorica, Riva Piazzutta štev. 18
Poduredništvo:
Trst, Vicolo delle Rose štev. 7

Cena: Posamezna štev. L 25
Naročnina: Mesečno L 110
Za inozemstvo: Mesečno L 190
Poštno ček. račun: štev. 24 12410

Leto VIII. - Štev. 9

Gorica - 1. marca 1956 - Trst

Izhaja vsak četrtek

Iz pastirskega pisma goriškega nadškofa za 1. 1956

Zdaj se pa ozrimo s sinovsko vdanostjo na angelsko osebnost papeža Pija XII., ki že 17 let vodi in vlada kat. Cerkev. Njegova bela postava, vzvišena in svetla, vzbuja občudovanje vseh, celo samih nasprotnikov. V njem lahko občudujemo človeški in božji element, ki se tako skladno zlivata v izredno pomembno osebnost. V Piju XII. človeška plat odgovarja popolnoma vzvišenemu dostojanstvu, ki mu je bilo dano po Kristusu Gospodu.

Bog, ki je določil kardinala Evgenija Pacellija za papeža v tako viharjih časih, ga je pripravil na to poslanstvo z izbranimi darovi narave in milosti: dal mu je jasen razum, široko kulturo, plemenito čuteče srce, neuklonljivo močno voljo, ki pa je združena z očetovsko rahločutnostjo, in še zlasti ubranost plamenice duše, ki vsa gori za Boga in Cerkev in ki istočasno izžareva toplo pobožnost in odsev notranje milosti. Dosti je, da vidimo, kako papež molí!

Previdnost božja je poskrbela, da si je v letih priprave pridobil široko izkušnjo v cerkvenih in svetnih zadevah, ko so mu bile poverjene težke službe in odgovorna mesta ob strani velikih papežev in izkušenih državnikov, kot so bili Pij X., Pij XI., modri kard. Merry del Val pravoznanec kard. Gasparri. Ko so po smrti Pija XI. kardinali izbrali za novega papeža kard. Pacellija, se je vsa Cerkev vzradovala, saj so tudi najbolj preprosti verniki videli v asketični osebnosti Pija XII. razsvetljenega apostola, pripravljenega reševati v božji luči najbolj kočljive probleme. Bili so tedaj težki dnevi za Cerkev in za vse človeštvo, ki sta stala na pragu druge svetovne vojne. Prva poslanica novega papeža je bila poziv k miru: prosil in rotal je odgovorne državnike, naj ne začnejo z vojno: »Z mirom nič ne izgubite, v vojni pa lahko vse!« (Poslanica po radiu 24. 8. 1939).

Toda oholi narodni voditelji, ki so zaupali svojim vojnim silam niso poslušali preroških papeževih besed. V pohlepu in sovraštvu se zapeljali lastne narode v pogubno vojno, ki je sejala smrt in uničenje v nepopisljni meri. Papež Pij XII. je v svoji prvi okrožnici, v svojih govorih in poslanicah izražal čustva razumevanja in odpuščanja in pozival k priznanju in miru; uporabljal je ves svoj mednarodni vpliv in diplomatsko dejavnost, da bi vojno vsaj zajezil in preprečil nečloveško-surove vojne metode. Organiziral je široko razpredeno dobrodelno ustanovo, pravi čudež krščanske ljubezni, v korist trpečih vseh narodov plemen in celin, dobrodelno delovanje, ob katerem je ves svet strmel in ki se še vedno razcvete, kadar pade človeštvo v kakršno koli nesrečo. V vse dele sveta je posiljal svoje poslance, da so izražali čustva razumevanja in tolažbe skupnega očeta in nudili njegovo stvarno pomoč. Nič, pa čeprav drugorec, se ni nikdar zamen zatekel k papežu, ne da bi našel v njem usmiljenega očeta, dobrega in plemenitega.

Ko je Italija postala krvavo bojišče in ko so vojne grozote upepeljevale mesta in vasi ter dosegle samo mesto Rim, je dal papež odpreti vrata svojih dvorcev, palač in samostanov, da so se vanje zatekli ubežniki, pregnanci in pregnanci vseh vrst in strank in tamkaj našli očetovsko ljubezen in gmočno pomoč. Po nekem bombardiranju mesta Rima je sv. oče stopil med kadeče se razvaline in bodril z besedami tolažbe bridko prizadete oškodovance: ob odhodu so rdele na njegovi snežno-beli obleki kaplje krvi.

Nemogoče nam je primerno očrtati, kaj vse je v vojnih in povojnih letih papež dobrega storil in kako je v svojih čudovito lepih poslanicah kazal sodobnemu človeštvu pota miru: to vzvišeno delo sv. očeta bo ostalo zapisano v zgodovini kot eno največjih in najbolj zaslužnih podvigov svete stolice.

Zaton stalinizma

Več kot dvajset let je bil Stalin popolni gospodar Sovjetske zveze in svetovnega komunizma. Zdaj so ga na kongresu komunistične partije v Moskvi vrgli z oltarja. Kritizirali Stalina je danes v Sovjetski zvezi moda. Kritizirajo marsikaj, kar je naredil in napisal. Očitajo mu, da je slabo razlagal zgodovino komunizma, da ni do dna razumel kapitalizma in da je dal pobijati nedolžne ljudi. Vrnili so čast Trockemu. Beli Kunu in drugim komunističnim poglavarjem, ki jih je dal Stalin v tekmi za oblast pobiti. Popraviti hočejo njegove napake, a ne vseh. Tako nočejo vrniti svobode Čehoslovakom, Poljakom, Madžarom, Romunom in drugim narodom, ki jih je Stalin zaslužil. Tudi v Sovjetski zvezi bo kljub grmenju proti enemu samemu diktatorju ostalo dejansko vse pri starem! Ostala bo komunistična diktatura, ki bo namesto enega diktatorja imela na vrhu tri diktatorje. Grmenje proti Stalinovi diktaturi je le komedija, ki naj služi razmahu komunistične diktature po vsem svetu. Res je moral Stalin, nekoč »največji genij človeštva«, še enkrat umreti. Toda isti ljudje, ki so včeraj vzklikali hozana Stalinu, kličejo danes hozana Hruščevu in Mikojanu. Namesto njegove zvezde so zasvetile zvezde drugih diktatorjev. Vse je le spremenjena taktika. Ženevski duh, mirno sožitje, zmanjšanje napetosti, govoričenje o razorožitvi so sladke besede, pripravne za volilne programe novih trojanskih konj, ljudskih front. Zaton stalinizma in povratek k leninizmu služi Moskvi kot opravičilo za prehod od stalinovske

hladne vojne h koeksistenci, ki je sedanje geslo sovjetske zunanje politike. Leninizem in z njim polnokrvni komunizem ostaneta. V Moskvi so hoteli le doseči, da bi leninizem, opirajoč se na moč sovjetske države, z milejšimi oblikami bolje služil razmahu svetovnega komunizma kot mu je služil brutalni stalinizem. Opomin, ki ga prinaša moskovski kongres sov. komunistične partije, se glasi: sile, ki bodo v bodoče vodile komunistično zaroto, bodo še spretnješe, oblečene v naj-

lepša ovčja oblačila. Zato pa bodo tudi veliko bolj nevarne.

In še en nauk: posmrtno grmenje proti Stalinovi diktaturi je dokaz, da ni mogoče iztrgati iz človeških src hrepenenja po svobodi in demokraciji. Stalinova zvezda ugaša. Nekoč bodo poteptali v blato tudi zvezde novih diktatorjev, ki so prišli za Stalinom, kakor delajo zdaj oni z njegovo zvezdo. Nič drugače ne bo z ostalimi diktatorji po svetu. Takšna je pač usoda vseh diktatur in diktatorjev. V njih je le malo trajnega. Pač, samo nekaj: trajen je prezir do njih. — Naj ne pozabijo tega tudi Tito in njegovi diktatorčki po slovenskih vaseh.

Kaj se godi v Nemčiji?

V Zahodni Nemčiji se je doslej kanceler Adenauer naslanjal v svoji krščansko-demokratski vladi predvsem na pomoč liberalcev. V opoziciji so bili socialisti. Adenauer je iskren pristaš evropske misli, socialisti pa so bolj nacionalisti ter nasprotujejo tesnemu sodelovanju Zahodne Nemčije z Zahodnoevropsko in Atlantsko zvezo, češ da to škodi nemškemu zedinjenju. Trdijo, da mora biti Zahodna Nemčija bolj neodvisna od Zahoda ter se neposredno pogajati s Sovjeti za nemško zedinjenje, tudi za ceno nevtralnosti. Temu stališču so se zadnje čase pridružili tudi nemški liberalci. Podpira jih težka industrija, ki si obeta masne dobičke od povečane trgovine s Sovjeti in njihovimi kolonijami v Evropi in Aziji. Poleg tega so se v tej stranki močno vgnezdili nacisti, katerim je Adenauerjeva politika preveč krščanska in evropska ter premalo nacionalistična. Zdaj, ko je Adenauer Nemčiji vrnil mednarodni ugled ter jo gospodarsko dvignil na zavirljivo višino, je po mnenju teh ljudi nastopil čas, ko je najbolje, da gre in prepusti vajeti drugim, ki bodo vodili bolj nacionalistično nemško politiko. Zato so v Düsseldorfu mlajši liberalci razbili dosedanje kršč.-liberalno-demokr.

koalicijo porensko-westfalske deželne vlade, jo vrgli ter ustanovili novo vlado skupno s socialisti. Kmalu je nastal razkol v liberalni stranki. Šestnajst njenih poslancev se je izreklo za podporo Adenauerjevi politiki. To skupino je kanceler obdržal v vladi, ostale liberalce, to je Dehlerjevo skupino, pa je izključil iz vladne koalicije. V bodoče bo imel več težav zlasti v senatu, kjer utegne ostati v manjšini. Za reševanje važnih vprašanj se bo moral pogajati s socialisti, kakor je že storil, ko se je z njimi sporazumel glede zakonodaje o nemški vojski. Usoda liberalcev pa bo ista, kakor drugod po svetu. To gibanje se razbija na levo in desno ter počasi izginja. Njegovo dediščino prevzemajo drugi. Nemci pa so na razpotju. Če ne bodo poslušali izkušenega kancelerja, utegnejo vnovič zaiti v nevarne nacionalistične vrtince, kar bi lahko pomenilo veliko škodo za evropsko misel.

Predsednik Gronchi v ZDA

Predsednik Gronchi se mudi v spremstvu zunanjega ministra Martina na uradnem obisku v Združenih državah. Gronchi je prvi italijanski državni poglavar, ki je uradno obiskal Združene države. Na razgovorih z Eisenhowerjem in Dullesom so obravnavali gospodarske in politične odnose med obema državama, zlasti ameriško sodelovanje pri italijanski gospodarski obnovi. V zunanje-političnem pogledu so utrdili vezi atlantskega zavezništva s posebnim ozirom na drugi člen atlantske pogodbe, ki govori o političnem, kulturnem in gospodarskem sodelovanju članic atlantske pogodbe. Pravijo, da je predsednik Gronchi ameriškim diplomatom tudi odkrito govoril o potrebi po novih pobudah Zahoda spritno nove, spretnješe sovjetske politične taktike.

Zaupnica vladi

Rimski parlament je izglasoval zaupnico vladi v zvezi z razpravo o njeni gospodarski in finančni politiki, ki so jo zahtevale desničarske stranke. Vlada je dobila lepo večino. Zanj so strnjeno glasovale štiri sredinske demokratične stranke, to je krščanski demokrati, socialni demokrati, liberalci in republikanci. Proti so glasovali misovci in monarhisti, socialisti ter komunisti pa so se vzdržali. Stranke sredine imajo dovolj glasov, da lahko vladajo brez podpore levece ali desnice. Govorniki vlade in demokratičnih strank so poudarili, da ni govora o kakem »odprtju na levo«, pa naj levičarji glasujejo za vlado ali se vzdržijo. Vlada dobro ve, kaj pomeni taktika ljudskih front in se ne bo dala zavesti s svoje poti.

Karamanlisova zmaga

Zmaga grškega ministrskega predsednika in voditelja radikalne zveze Karamanlisa se je po zadnjih podatkih znatno okreplila. Svobodni svet mu zmago iz srca privoščijo, levičarji pa seveda žalujejo nad neuspehom z ljudsko fronto, ki naj bi bila v primeru zmage znak za podobne naskoke v svobodnih državah. Proti levičarjem so glasovali vsi Karamanlisovi volivci, pa tudi velika večina ljudi, ki so šli z opozicijo. Upoštevati moramo, da velja v Grčiji za politično elito ljudje iz atenske okolice. Peloponeza in nekaterih otokov. Ti so imeli stoletja v zakupu politiko. Zdaj pa se je vrnil v to izbrano družbo Karamanlis, po rodu tam iz »barbarske« Macedonije, kar je bilo za gosposke politikante nekaj neznačilnega. Šli so proti njemu, da ga uničijo, četudi bi se povezali s samim hudobcem. Res so se povezali s skrajnimi levičarji, toda »barbarske« Macedonice je zmagal. Energični Karamanlis je dobil sam proti vsem ostalim skupaj nad 160 poslancev od skupnih 300. Grško ljudstvo računa nanj, ker je odločen in upa, da bo izvedel gospodarsko obnovo države s pametno uporabo ameriške pomoči. V Grčiji, ki je znana po celem krdelu poklicnih politikov in po korupciji, Karamanlisova zmaga veliko pomeni. Zahod ga bo gotovo podprl, saj mu je Karamanlis ostal zvest tudi med volilnim bojem, kar ni bilo lahko.

Medcelinske rakete

Rakete vsi poznamo. Znanstveniki računajo, da bodo lahko do leta 1960 izdelali take rakete, ki jih bo mogoče izstreliti iz ene celine na drugo, na primer iz Amerike v Azijo ali Evropo in obratno. Te rakete bodo imele atomske ali vodikove naboje. Do leta 1960 bodo to strašno orožje imele verjetno Združene države, Velika Britanija in Sovjetska zveza. Bodočo vojno bi vodili skoro samo z raketami. Te nosilke grozne razdejalne sile, ki bi frčale z enega dela sveta na drugega, bi z enim samim zamahom tako udarile po sovražnem ozemlju, da bi uničile njegova glavna središča, zlasti središča njegove letalske sile, da bi napadena država ne mogla napadalki odgovoriti z enakim napadom. Boj bi bil kratak. Vojna z medcelinskimi raketami bi trajala dva do tri tedne. Nič, če bi v začetku ne mogel reči, kako bi se končala. Najbrž ne bi poznala zmagovalca in premaganca. Obramba pred napadi z medcelinskimi raketami bi bila možna z mrežo radarskih naprav, povezano z elektronskimi prestrežalnimi sredstvi, tudi raketami. Radar bi lahko napovedal, da se sovražna atomska raketa blizu in jo pomagal z elektronsko vodenimi izstrelki uničiti ali ji vsaj spremeniti smer, preden bi dosegla svoj cilj. Nova vojna bi bila torej strašna. Kljub temu pa ne smemo obupati. Dokler bosta oba tabora v tem orožju približno enako močna, Sovjeti ne bodo upali napasti. Upajmo, da se bosta oba tabora vsaj toliko sporazumela, da ne kaže uporabljati novega strašnega orožja, saj bi obema prinesla uničenje in smrt. Kot ljudje, ki živo verujemo, da Bog vodi usodo posameznikov in narodov, moramo Boga prositi, naj vojni narode po pravi poti in nas reši strašnega, katastrofalnega spopada medcelinskih atomskih in vodikovih raket.

NAŠ TEDEN V CERKVI

4. 3. nedelja, 3. postna: sv. Kazimir, sp.
5. 3. ponedeljek: sv. Janez Jožef od Kr.
6. 3. torek: sv. Perpetua in Felicita, m.
7. 3. sredo: sv. Tomaž Akvinski, c. u.
8. 3. četrtek: sv. Janez od Boga, sp.
9. 3. petek: sv. Frančiška Rimska, vd.
10. 3. sobota: sv. 40 mučencev.

*

SV. TOMAŽ AKVINSKI († 7. 3. 1274)
spada med največje mislece in bogoslovce
vseh časov. Knjig je spisal za dve omari.
Njegovo najodličnejše delo je Summa theol-
ogica, v njem poudarja in utemeljuje ves

katoliški nauk. S tem delom je položil
bogoslovju trden temelj, ki drži od počet-
ka, skozi vsa stoletja, do danes. Na tri-
dentinskem vesoljnem cerkvenem zboru je
imela ta knjiga svoje mesto prav poleg
sv. pisma.

Čprav velik po razumnosti in učenosti.
je bil sila pobožen, ponižen, čist, usmi-
ljen in doberljiv. Bil je velik častilec
sv. R. T.

Zgled nam je, da si vera in znanost ne
nasprotujeta, saj obe prihajata od vira
resnice, od Boga. Površno znanje vodi do
pekla, popolno znanje dviga do Boga.

IZ SV. EVANGELIJA

Isti čas je Jezus izganjal
hudega duha, ki je bil
nem. Ko pa je hudega du-
ha izgnal, je mutec sprego-
voril in množice so se začudile. Ne-
kateri izmed njih pa so rekli: »Z
Beelzebubom, poglavarjem hudih
duhov, izganja hude duhove.« —
Drugi pa so ga skušali in so zahte-
vali od njega znamenja z neba.
Toda on je poznal njih misel in jim
je rekel: »Vsako kraljestvo, ki se
razdeli zoper sebe, se opustoši in
hiša se na hišo zruši. Če je torej
tudi satan zoper sebe razdeljen, ka-
ko bo obstalo njegovo kraljestvo?
Ker pravite, da z Beelzebubom izga-
njam hude duhove, s kom jih izga-
njajo vaši sinovi? Zato bodo oni
vaši sodniki. Če pa s prstom bož-
jim izganjam hude duhove, je res
prišlo k vam božje kraljestvo. Ka-
dar močni oboroženi varuje svoj
dom, je na varnem njegovo premo-
ženje; če pa pride močnejši od
njega in ga premaga, mu vzame vse
orožje, na katero se je zanašal in
razdeli njegov plen. Kdor ni z me-
noj, je zoper mene in, kdor me zbi-
ra z menoj, raztresa. Kadar nečisti
duh odide iz človeka, hodi po suhih
krajih in išče pokoja in, ko ga ne
najde pravi: »Vrnil se bom v svojo
hišo, od koder sem izšel.« In ko
pride, jo najde pometeno in okra-
šeno. Tedaj gre in si prevzame se-
dem drugih duhov, hujših, ko je
sam, in gredo vanjo in ondi prebi-
vajo; in končno stanje tega človeka
je hujše od prejšnjega.« — Ko je
pa to govoril, je neka žena iz mno-
žice povzdignila glas in mu rekla:
»Blagor tebi, ki te je nosilo, in
prsim, ki so te dojile.« — On pa je
rekel: »Da, še bolj pa blagor tistim,
ki božjo besedo poslušajo in ohrani-
nijo.«

Veliki petek v novih obredih

Veliki petek je posvečen spomi-
nu odrešilne smrti Gospodove. Ze
v apostolskih časih so obnavljali ta
spomin v petek popoldne okrog
tretje ure. V srednjem veku so iz
raznih vzrokov obrede prenesli na
jutranji čas. Sv. oče je zdaj zopet
postavil obrede velikega petka na
pravo mesto in jim vrnil prvotno
obliko.

Obredi velikega petka se morajo
torej vršiti popoldne in ne smejo
začeti pred 3. uro in ne po 6. uri.
Glavni deli teh obredov so:

1. Po kratkem uvodu se poje
»pasijona«, t. j. trpljenje Kristusovo
po sv. Janezu, ki je bil sam priča
Jezusove smrti na križu.

2. Molitve za sv. Cerkev, za pa-
peža in škofa, za duhovnike in du-
hovniški naraščaj, za razkolnike in
krivoverce, za Jude in pogane.

3. Odkritje in počestitev sv. kri-
ža. Duhovnik razkrije vernikom
križ, da ga potem kleče počastijo.

4. Končno sledi obhajilo duhov-
nika s sv. hostijo posvečeno prejšnji
dan in obhajilo vernikov. Obhajilo
se vernikom ni delilo na veliki pe-
tek že dolga stoletja, Pij XII. pa
jim je zopet dal možnost, da sprej-
mejo Kristusa in z njim sadove nje-
govega odrešenja tudi ta dan, ko se
obhaja spomin Gospodove zveličav-
ne smrti na križu.

Marsikdo, navezan na spomine
prejšnjih let, se kar ne more živeti
v spremembi. Zaupajmo Cerkvi, ki
jo vodi Sv. Duh in sprejmemo vda-
no kar nam nareča. Velika noč bo
lepa tudi v novih obredih, le živeti
se moramo v njene sv. skrivnosti.

nizem, a tudi verska brezbriznost
in grešno nekrščansko življenje.

Predvsem rovari proti Bogu, ker
ve, da je Bog prvi in glavni stebel-
ter podlaga vseh človeških in kr-
ščanskih vrednot. Satan je zvit lis-
jak, posluži se lahko dobrih, celo
svetih ljudi (če so nevedni ali na-
ivni) in stvari. Po navadi samo sku-
ša, a včasih besno napada in celo
obsede človeka, najprej telo in po-
tem se naseli v duši. Njegove, vsaj
posredne, žrtve moremo postati vsi.

Vedimo: glavno in najhujše sata-
novno sredstvo je greh (upor proti
Bogu) in vse, kar vodi vanj. Pomoč
in obramba pa je sledeča: neomajna
vera, duševna čistost, zvestoba Bogu,
krščanska zmernost v vseh rečeh (v
jedi, pijači, počitku, zabavah), nad-
ziranje čutov in čutil, varstvo in beg
pred vsem grešnim. Posebno pa
vztrajna molitev združena s po-
gostimi sv. zakramenti, križ (zna-
menje in les), Mar. podobica ali
svetinja, blagoslovljena voda, pobož-
ni vzdihljaji, klicanje na pomoč
svetih imen (Jezusa, Marije, svetni-
kov). V primeru težkih skušnjav ali
posebne hudičeve nadležnosti pa ta-
kole recimo: Poberi se satan! Pojdi
od mene, skušnjave! — Ali pa se
pokrižajmo (če smo na samem),
ali, še bolje, po tišem izgovorimo
in, če treba, ponavljajmo: Moj Je-
zus, usmiljenj!

V primeru obsedenosti (ko se hu-
di duh polasti telesa in celega člo-
veka) ali drugih izrednih in nen-
avadnih hudičevih napadov pa je
treba k duhovniku, da podeli pose-
ben blagoslov (izgon ali ekzorci-
zem). Po navadi pomaga že dobro
opravljena sv. spoved.

Pomnimo še sledeče: hudiča se
nikakor ne smemo bati, ker je ka-
kor zvezan in nam ne more do ži-
vega, če tega sami ne dopustimo.
Zahteva pa previdnost in duh. boj!
Končno: ni kriv zla (in socialnih
krivic) samo Lucifer, ampak tudi
vsi tisti ljudje, ki Boga in drugih
pravih vrednot iskreno ne ljubijo.
Zato je potrebna previdnost, dobro-
ta in svetost čiste vesti!

Jezus, vir svetosti, usmili se nas
in posveti nas!

Zimske težave

Od vsepovsod prihajajo poročila o dra-
matičnih urah, ki so jih preživeli ljudje
v dnevih velikega mraza, ko so bili dnevi
in dneve odrezani od ostalega sveta, brez
potrebni živili in obleke, pa tudi o ju-
naštvu in požrtvovalnosti reševalnih sku-
pin, ki so na vsakem koraku tvegale živ-
ljenje, le da bi dosegle stike z odrezanimi
kraji.

Poročajo iz Camigliatella v Južni Italiji,
da je otroška kolonija Della Sila, na vi-
šini 1300 metrov, bila pet dni nepristopna
zaradi silnih snežnih zametov. V koloniji
je bilo 75 otrok. Ko so silni snežni zameti
zaprli vse ceste do njih, je bilo v vasi
samo 40 kg. moke, drugega skoro nič.
Otroško zavetišče so opravljale same žen-
ske, zato je bila zaskrbljenost staršev v
Cosenzi in drugod še večja. Ravnateljica
zavetišča je v silnem snežnem metezu do-
segla oddaljeno vas, od koder je še lahko
oddala zadnjo brzojavko v Cosenzo, pre-
den je vihar pretrgal še to zvezo. Tedaj
je junaška skupina 15 gasilcev in kakih
30 delavcev nastopila težavno pot do odre-
zanega kraja po železniški progi. To je
pokrivala dva metra debela plast snega
in junaška skupina se ni ustrašila 14 km
dolge železniške proge, ki jo je bilo treba
očistiti. Snežni viharji so silno ovirali nji-
hovo delo, najtežje pa je bilo v predorih,
kjer se je nakopičil led in so od stropa
viseli težki ledeni kapniki, ki so ob naj-
manjšem stresljaju zgrmili na tla. Dva dni
in dve noči so bili delavci neprestano na
delu, da so očistili železniški tir in je po-
tem vlak po tej sneženi soteski dosegel
ogroženi kraj. Še poldrug km poti in ju-
naška skupina je obložen z zaboji najpo-
trebnejšega živeža dosegla otroško zaveti-
šče. Na vratih jih je že čakala ravnateljica,
iz notranjosti pa je prihajalo otroško
petje svetih pesmic. Otroci niso nič vedeli
o nevarnosti, ki jim je grozila, zato so
tudi zasnežene moče v visokih škornjih
sprejeli s smehom. Vse je bilo zanje le
silno lepa zabava.

ZAMETENI VLAK

Nič manj dramatične niso bile ure, ki
so jih preživeli potniki vlaka Ancona-
Rim, ki je oltičal v snežnem metezu v
umbrskih gorah. Bilo je proti večeru in
železničarji so vse poskušali, da bi rešili
vlak iz ledenega objema. Toda vse za-
man. Dosegli so najbližjo čuvajnico in od
tam prosili nujno pomoč. Kmalu sta prišli
na lice mesta dve težki lokomotivi, ki
pa sta se zaman trudili, da bi se približali
zametenemu vlaku. Noč je padla na zemljo
in nesrečni potniki so se zbrali v edinem
vozu, v katerem je bilo še nekaj gorkote.
Proti jutru je še tu pošla luč in ugasnila.
Živeža niso imeli. Stirimesečni otrok je
obupno jokal, mati ni imela več mleka
zanj in tudi med potniki ga ni bilo niti
kapljice. V obupu je prosila mati, naj
jo pustijo, da bo dosegla najbližjo vas.
Niso je pustili, ker bi omagala. Proti jutru
so nesrečne potnike dosegli prvi najpo-
gumnejši vaščani, njim na čelu župnik iz
Colle di Nocera, močan in velik kot don
Camillo. Iz rok v roke je šla steklenica
toplega mleka in prišla tako do premra-
ženega in lačnega otroka. Potniki so po-
časni zapuščali vlak in našli toplo zavetje
pri usmiljenih vaščanih. Pet potnikov pa
se ni upalo na tako dolgo pot in so še
cel dan in vso naslednjo noč ostali v le-
denem objemu zametnega vlaka. Kot zad-
njo so iz vlaka rešili žensko, ki je tehtala
nad kvintal. Ko so jo vprašali, zakaj ni
prej izstopila, je rekla, da se je bala, da
bi se vsled teže ne udrila v sneg. Tako se
je navsezadnje dramatični epilog končal v
smehu.

ZANIMIVOSTI

DVORNA CENZURA

Japonski cesar Hirohito sme odslej brati
vse časopise in revije. Pred 20 leti so vpe-
ljali cenzuro zoper nekateri tisk, ki bi
lahko kvarno vplival na mladega cesarja.
Ves tisk, ki gre cesarju v roke, prej razku-
žijo.

Preventivna moralna razkužitev bi bila
nujno potrebna za ves današnji tisk, ki
prihaja v roke mladim in starim tudi pri
nas.

»SIC TRANSIT GLORIA MUNDI«

V začetku leta je v Parizu umrla nek-
ljavna gledališka igralka Mistinguette. Nje-
na smrt ni vzbudila nobene pozornosti;
starejši so mislili, da je že mrtva, mlajši
ne poznajo niti njenega imena. In vendar
je bila v svojem času zaradi izredne te-
lesne lepote naravnost oboževana v Franci-
ji in tudi drugod po svetu. Čas pa je
vseeno opravil svoje delo: izbrisal je nje-
no lepoto in tudi izbrisal jo je iz spomina.
Dočakala je nad 80 let.

»SKROMNI ZASLUŽKI«

Rimska občina je že naložila 609 milijo-
nov davka 35 najbolj znanim filmskim
igralcem — posameznega pride približno
17 milijonov. Davki vsekakor niso previ-
soki, če upoštevamo zaslužke: De Sica do-
bi 100 milijonov za film, Lollobrigida 80
milijonov, Loren 55 milijonov, Sordi 40
milijonov, Pampanini 30, Ferzetti 20 milijo-
nov — ostalih, ki imajo manjše zaslužke,
ni vredno niti naštevati.

MOLITEV PRED JEDJO

Mnoge ameriške restavracije so dale ti-
skati male lične razglednice z besedilom
molitve pred jedjo, tako za katoličane, ka-
kor za protestante in jude.

GIOVANNI PAPINI 75-LETNIK

Giovanni Papini je dopolnil 75 let. Obi-
skalo ga je veliko prijateljev. Kot je zna-
no, je težko bolan in se ne more gibati
in ne govoriti. Še vedno narekuje svoji
nečakinji Ani, ki mu streže, razne tehtne
članke. Težko trpljenje s krščansko vda-
nostjo prenaša. Mnogo pozdravov je pre-
jel iz vseh delov sveta in tudi iz Vatikana.

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

SE NEKAJ IZ RIMA

Ze zadnjič smo poročali o praznovanju
80-letnice č. m. Terezije Hanželič, vrhovne
prednice šolskih sester. Slavje se je vršilo
v Rimu v materni hiši ter danes lahko
kaj več povemo o tem, kakor smo ujeli
po vatikanskem radiu.

Za to priložnost so se zbrali pri šol. se-
strah v Via dei Colli lahko rečemo, da
vsi cerkveni predstavniki slovenske kolo-
nije v Rimu, poleg številnih laikov. Slove-
no mašo je daroval prevz. nadškof msgr.
dr. Alojzij Fogar, ki ne zamudi prilike,
da bi ne pohitel med drage mu Slovence
v Rimu. Ta je tudi v ognjevitih besedah
oral delo in žrtve, ki jih je slavljenska
doprinesla v 80 letih svojega življenja in
v 57 letih redovnega poklica ter v 20 letih
vrhovnega vodstva reda šolskih sester.
Dolga doba je to že v mirnih letih in red-
nih razmerah, še daljša je, če pomislimo,
da je med tem č. m. preživela dve sve-
tovni vojni, v zadnji pa bila izgnana iz
domovine in matere hiše v Mariboru
skupaj z vsemi sestrami, da so si morale
iskati drugod zavetišča. Tako jih je val
zanesel tudi v Rim, kjer so si sedaj usta-
novile svojo novo materno hišo, ne brez
izrednih trudov in težav, a tudi ne brez
viednega božjega blagoslova. Red šolskih
sester, ki je doma vse izgubil, se je
razširil drugod, na Tržaškem, Gorici, Ri-
mu, Južni Ameriki, na Koroškem. »Daleč
po svetu razsejal je svoj sad.« Še nekaj
je poudaril govornik: č. m. Hanželič, sa-
ma begunka, je od prve ure v Rimu ves
čas, brez ozira na trud in stroške, nese-
bično skrbela za slov. begunce, ki so se
v Rim zatekali. Ni ga begunce, ki bi ga
ne sprejela in mu pomagala. Slavljenska
zasluži po pravici ime matere slovenskih
beguncev, je zaključil msgr. Fogar.

Popoldne po slovenskih petih litanijah je
sledila slavnostna akademija, katere se je
udeležila skoro v celoti vsa slov. kolonija
v Rimu. Skatiti materi so izrekli voščila
in zahvalo otroci, dekleta iz dekl. krož-
ka, zastopnik slov. beguncev, slov. dijaki-
nja, moški zbor je pa zapel nekaj primer-
nih pesmi. Seveda tudi popoldne ni manj-
kal slavnostni govor.

Č. m. Tereziji Hanželič naj gredo še en-
krat tudi naše čestitke in voščila, saj smo
vsi Slovenci v zamejstvu brez izjeme po
njih redovnih hčerah deležni njenega
truda in dela.

SMRT V MEDANI V BRDIH

Zadnje sredo 22. februarja je umrl naj-
starejši mož v vasi, 89-letni Andrej Simič,
Ščipkov (rojen 25. 11. 1867) — trdna bri-
ška korenika, častiljivi starosta medanskih
kmetov, ki je preživel razna obdobja v
treh državah in učakal mnogo političnih
in gospodarskih sprememb. Kot samouk si
je pridobil mnogo znanja, da je v vsem
okolju veljal kot dober zgodovinski pri-
povedovalec, domačin študentom je znal
pravi zanimive zgodbe iz benečanskih
vojsk po Brdih in še marsikaj iz vaške
kronike, kar je prav prišlo zapisovalcem
iz domoznastva. Pod tedanjim župan-
stvom je bil nekaj časa tako vester vaški
redar, da je prišel kar v prislovice zaradi
svoje službene gorečnosti.

Odšel je po kratki bolezn, v tej zimi,
ki je zahtevala že toliko žrtv. Nepozab-
nega Drejca Ščipkovega smo pogrebili v
petek 24. 2. popoldne in mu zapeli stare
nagrobne. Ohranili ga bomo v častnem
spominu, njegovi družini, iz katere izhaja
vnuk č. g. Oskar Simič, ki študira v Rimu,
naše sožalje.

Iz življenja Cerkve

SLOVESNOST V BAZILIKI SV. PETRA

V nedeljo 11. marca bo v vatikanski bazi-
liki slovesna proslava 80-letnice sv. očeta in
17-letnice njegovega kronanja. Pontifikalno
sv. mašo bo daroval dekan kardinalskega
zbora kardinal Tisserant, ki ga v Gorici
poznamo, ker je bil tu ob sklepu škofij-
skega evharističnega kongresa in je imel
sklepni govor na Travniku. Mnogo držav
bo poslalo svoje posebne zastopnike k tej
proslavi, tako, da bo res ves svet zbran
ob namestniku Kristusovem na zemlji in
velikemu glasniku miru in sloge med na-
rodmi. Dozdej so javile svoja posebna za-
stopstva naslednje države: Italija, Franci-
ja, Belgija, Avstrija, Španija, Irska, Zah.
Nemčija, Filipini, Libanon, Sirija, Argen-
tina, Bolivija, Čile, Indonezija, Haiti, Iran,
Peru, Panama, Venezuela, Uruguay, Kitaj-
ska, Japonska, Indija, Paraguay, Egipt.
Dežele onstran železne zaves, ki jeji jo
pod rdečim materialističnim jarmom bodo
zastopali pa begunci, saj jih je iz vseh
dežel polno v svobodnem svetu, ker te
nimajo nikakih stikov s sv. stolico in jim
je papež le tarča kamor so usmerjeni vsi
napadi brezboštva.

SPANSKI ABBE PIERRE

Kar je za pariške reveže duhovnik Pier-
re, to je za Špance škof v Cordovi Albin
Gonzales, ki pripada dominikanskemu re-
du in ga nazivajo »brat Albina«. V osmih
letih je dal zgraditi za svoje vernike 5000
stanovanj, 3 cerkve, 2 kinodvorani, športno
igrišče z 11.000 prostori in več osnovnih
šol. Najemnina za stanovanja se ravna po
gospodarski zmogljivosti družin. Pred krat-
kim je škof bil v Parizu, kjer se je se-
stal z duhovnikom Pierrom.

REVOLUCIJA RODI SVETNIKE

V španskem mestu Ciudad Real se je
začel škofijski proces za proglasitev bla-
ženim vojaškega škofa, nekateri duhov-
nikov in bratov krščanske šole in železni-
škega strojnika Alvara Moreno, ki so bili
v mestu pobiti v prvih dneh komunistič-
ne revolucije v Španiji.

DRAGO SVETO PISMO

Nek Parizan je kupil v Londonu sveto
pismo iz 13. stoletja, pisano v latinščini.
Za knjigo je plačal 6 milijonov frankov.

NOVE CERKVE V MARSEJU

Nadškof v Marseju mons. Delay je posil
svoje vernike, naj mu pomagajo spraviti
skupaj 100 milijonov frankov, ki jih po-
trebuje za zgraditev novih cerkev v novih
predmestjih. Poziv je naletel na ugoden
odmev in zares je bila skoraj celotna vsota
v kratkem času zbrana.

Nadškof je bil posebno vesel daru skup-
nine starih ljudi, ki živijo v skromnih
razmerah, pa so mu vseeno darovali 70.000
frankov.

MOTORNA KOLESKA ZA MISIJONARJE

Za praznik Razglašanja Gospodovega so
avstrijski katoliški fantje zbrali 79 milijo-
nov za nakup motornih koles, ki bodo
poslana misijonarjem.

SREČNA SKOFIJA

Skofija Vittoria v severni Španiji je naj-
bolj bogata na duhovniških poklicih iz-
med vseh škofij na svetu. Leta 1950 je
moral odstopiti velik del svojega ozemlja
dvema novima škofijama in je imela 36
duhovniških poklicev; že naslednje leto pa
je število naraslo na 68.

PRISILNO DELO

Odbor mednarodnega urada za delo bo
pod predsedstvom Pavla Ryeggerja, bivše-
ga predsednika Rdečega križa, izvedel an-
keto o prisilnem delu, ki še obstaja po
svetu. Meseca junija pa bodo delegati 71
držav skušali obsoditi tak suženjski način
dela in ga postaviti izven zakona.

DIAMANTNI JUBILEJ

Zadnja še živeča sestra sv. Terezike
slavi ta mesec diamantni jubilej redovni-
škega življenja. Njeno redovno ime je
mati Genovefa.

TRGOVINA S SUŽNJI

Belgijski misijonar p. La Graviere je v
spomenici neizpodbitno dokazal, da je v
gorah med francosko Afriko in Libijo
prava trgovina s sužnji, ki jih kupujejo
v zameno za orožje. Te nesrečne ljudi
potem prevzajajo v posebnih solah in jih
potem prodajajo na trgih v Mekki, Medini
in drugod, kjer trgovanje s sužnji ni po-
stavno prepovedano.

Ob zastrupljenih vrelih življenja

Bilo je v adventu 1955, ko se je naše ljudstvo pripravljalo na sveti Božič. Upalo je, da bo vsaj v toplem družinskem svetišču doživljalo lepoto Gospodovega Rojstva in veselo oznanilo božjega Učlovečenja. Pa se je zgodilo nekaj nezasičene. Satan sam je ves adventni čas pljuval na samo skrivnost življenja in to na tako prosti način, kot ga slovenska zgodovina menda še ne pozna.

BELA KUGA NA POHODU

»Slov. poročevalec«, »Primorske novice« in drugi komunistični časopisi Slovenije so kot nalašč prinašali spis dr. Franca Novaka »Spočetje po naši volji ali o kontrakoncepciji«, ki je skrajno nesramen napad na družinsko moralno in pravi atentat na narodno zdravje. S ciničnim verizmom, ki je pravi izliv notranje piščeve gnilobe, razpravlja o preprečevanju spočetja in o protinarnem spolnem izživljanju. Spis je prava šola »bele kuge«. V duhu novodobne brezvestne razbrzdane širi avtor pod krinko zdravstvene prosvete najbolj podle načine počutnosti. Ni mu mar, da v imenu lažne znanosti zadaja smrtno udarce javni morali in izpodkopa temelje družabnemu redu in osnove družini sami.

GROBARJI LASTNEGA NARODA

Novodobni hotljivci so s tem oskrunili zakramentalni značaj krščanskega zakona in globoko žalili dostojanstvo krščanskih zakonov. Istčasno so pa s širjenjem samomorilne gnilobe v široke ljudske plasti izvršili nepopravljivo delo pohujšanja. V živo so zadeli družino — temeljno celico človeške družbe. Kot propada in umira vsaka živ, ki se odtuja naravi, tako hira in gine tudi družina, ta višja življenjska enota, čim bolj se oddaljuje od živih vrelcev življenja. Zgodovina nas kaj zgovorno uči, kako so raz obličje zemlje zginili narodi in države zaradi nprave propalosti in mehkužnosti.

Grobarjem lastnega naroda, ki se skrivajo za pretvezo zdravstvene prosvete, navajamo iz govora papeža Pija XII. babicam naslednje besede: »Protikrščanski hedonizem se nesramno proglašajo za znanost, pa oskrunijo dostojanstvo i človeka i kristjana. Resnoba in svetost krščanskega moralnega reda zavračajo slično nebrzdano pohoto.« In resni slovenski zdravstvenik: »Hotno okropjena družina je izrodek razumarske prosvetljenosti, znak posnovljene miselnosti, očitno nasprotje naravnemu redu in zato zločin proti družini, prvini človeške družbe, trup na korenu človeštva.« (Dr. A. Breclj, Ob viru življenja, str. 186).

SPLOŠNO ZGRAŽANJE

Ogabno pisarjenje je nalezelo na splošno zgražanje. Verno slovensko ljudstvo je s studom zavračalo umazani tisk. Može in žene so bili upravičeno užaljeni, kajti naši lažni zakoni gledajo družinsko srečo v medsebojnem spoštovanju in brez-pogojni poštovanosti, v otrocih

pa vsebino in jedro svojega lastnega življenja.

Ljudska nevolja je bila tolika, da so oblasti morale nekaj ukreniti. Niso, seveda, udarile krivcev, pač pa so segle po ustrahovalnem biču, kot običajno... In zgodilo se je, da so zaščitniki začeli hoditi od hiše do hiše spraševati, kako se župnik na prižnici izraža o javni morali; drugod so zahtevali pismene izjave, da se je duhovnik pritoževal nad »hudo skvarjeno mladino«; nagovarjali so celo osebe, naj se pri spo-

vedi obtožijo čitanja nemoralnih listov in grešnega početja, da bi nato lahko zatožile spovednika, da je »izvajal nanje moralni pritisk«, naj se ne poslužujejo »izsledkov znanosti in zdravstvenih nasvetov«. Nekaj duhovnikov, tako ve povedati ljudski glas, je bilo v zvezi s tem klicanih pred »sodnika za prekrške« in baje tudi obsojenih na globe in zapor.

Tepsti v obraz nedolžnega, da za lastnim hrbtom krijejo zločinca pred ljudsko nevoljo, je zločin, ki vpije v nebo: in ta zločin je dvakratno zločinski, če ga zakrivijo — čuvarji meča pravice.

Borba Sovjetov proti praznoverju?

Dejanski borbi proti veri naj vzgojitelji v sovjetskih šolah posvečajo največ sil in največ časa pobijanju tako imenovanih verskih predsodkov ali praznoverja. V ta namen se razpisujejo razne velike nagrade, naloge, razprave, v katerih mladina izjavlja svoje mnenje. »Sovjetska pedagogika«, leto 1954-55, štev. 8, stran 495, prinaša sledečo nalogo neke moskovske sedmošolke: »Nekega jutra sem spremljala sestro, ki je odhajala na kratek oddih v planine. Vlak je odhajal zelo zgodaj in na ulicah še ni bilo žive duše. Kar naenkrat skoči iz za zida velik maček in nima vsa prestrašena zavpije, da se bo zgodila nesreča. Toda kmalu za mačkom prekriza našo pot mož s posodo vode in mama je bila takoj vesela, ker se bo srečno končalo: mož z vrčem vode naj bi pomenil srečo. Na postaji kupimo listke in sestra kmalu odpotuje. Šele pozneje doma mama spozna, da je sestra odpotovala z listkom za vstop na kolodvor, pravi vozni listek pa sem prinesla domov v torbi. Sestra nam je kmalu pisala, da je srečno potovala. V vagonu je sicer kontrolor pregledal vse vozne listke, samo njenega ni zahteval in tako je srečno potovala, saj je srečala moža z vrčem vode. Kako naj bi človek kaj takega ne verjel? Tudi če nočeš, moraš verjeti.«

Takšen način mišljenja in pisanja med

mladino sovjetskim pedagogom nikakor ne ugaja in člankar v prej citirani reviji se pritožuje, kako je mogoče, da tako praznoverje še vedno živi med modernimi ljudmi. Po drugi strani pa isti pedagogi padajo v nesmisle, ko vpijejo, da ni mogoče izključiti nekih čudežnih znanstvenih prerokb in napovedi, ki so jih napovedali veliki možje na podlagi zakonov socialnega življenja. Tako sta Marks in Engels napovedala že leta 1881 socialistično revolucijo v Rusiji. Engels je sedem let nato napovedal obliko prve svetovne vojne. Leta 1915 je Lenin napovedal možnost zmage samo v eni veliki državi, pet let nato pa, da bo Rusija preplavljena z električnimi centralami in tehničnim napredkom brez primere.

Toda, kakor se niso v celoti izvršile mnoge socialne napovedi, tako se niso izvršile razne napovedi o prenehanju vere v Rusiji. Marks se je zmočil v svojem modrovanju, misleč, da vera živi od zemlje in ne od neba, češ če uničite neznatno podlago vere, bo konec vere same. Kljub vsemu se je to med vsemi komunističnimi državami še najmanj posrečilo v Sovjetski zvezi, kjer se uradni vzgojitelji javno obtožujejo in na ves glas obljublajo, da je treba pohod verskega udejstvovanja med mladino na vsak način preprečiti in zaustaviti.

Šolstvo v južni Italiji

Znano je, da je Italija med evropskimi državami še vedno ena izmed tistih, kjer je največ nepismenih. Krivda za to pa leži na južni Italiji in ne na severni, kjer je odstotek nepismenih le majhen. Statistike pravijo, da v celi državi izmed šolobveznih otrok od 6. do 14. leta dejanski izpolnjuje svojo dolžnost le 84%; toda na jugu jih je komaj 78%, ki obiskujejo šolo. To se pravi, da je v južni Italiji še vedno 22% otrok, ki ne obiskujejo nobene šole. To se pravi skoro vsak 4. otrok je brez šole. Če temu prištejemo še dejstvo, da izmed sto otrok, ki se vpišejo v prvi razred, jih na jugu le 37 dovrši peti razred, lahko zaključimo, da je tam skoro 4/5 otrok brez vsake, ali vsaj brez zadostne ljudskošolske izobrazbe. Kje so vzroki za tako stanje?

POMANJKANJE ŠOL

V šol. letu 1952/53 je obiskovalo ljudske šole v severni Italiji 2.574.000 otrok, ki so imeli na razpolago 92.500 šolskih sob ter 107.000 učnih moči, torej 28 otrok na šolsko sobo in 24 otrok na učno moč. V južni Italiji pa je bil položaj naslednji: 1.900.000 otrok je imelo na razpolago sa-

taki poskusov ne dela nobena resna postaja. Učijo naj se posebej in ne pred poslušalci. Slišali smo, da nekdo obljublja na desno in levo mesta napovedovalcev in napovedovalk. Čudno se nam zdi, kaj jih bo postaja toliko rabila. Če jih res rabi, naj razpiše javni natečaj in naj izbere potem za ta mesta najboljše in nikakor bi ne smela priti v poštev razna priporočila in protekcije.

Nekateri listi in z njimi tudi naš so že izrazili željo, naj bi vodstvo poskrbelo za vselejše sobotne oddaje. Vedno so bile na programu, vsaj pozimi, ko se ljudje bolj držijo doma. Zdaj jih ni več, čeprav je bilo rečeno, da bodo v jeseni zopet vnešene v program. Nekje je pisalo, da dobi postaja pod lastnikom RAI še več denarja podpore kot pod Amerikanci. Kako to, da ne pripravi vodstvo vselejše sobotne oddaje, če ni v skrbih za denar.

V nedeljo popoldne bi bila na mestu kaka igra kot nekdanj. V slabem vremenu so ljudje doma in bi jo radi poslušali. Tako pa po otroški uri slišimo le glasbo in glasbo.

Mnogi se pritožujejo, da je v glasbenih

ko so v cesarski Avstriji uvedli leta 1869 obvezen šolski pouk.

Danes je zadeva pomoči južnim pokrajinam Italije toliko napredovala, da država v celoti čuti dolžnost, pomagati tem krajem iz njih zaostalosti. Zato so kmalu po vojni ustanovili tako zvano »Blagajno za Jugo«, ki naj vsestransko pomaga južnim pokrajinam iz gospodarske zaostalosti. Toda prazna bi bila ta pomoč, če bi ljudstvo še naprej ostalo nepismeno in neizobraženo. Zato so leta 1954 sprejeli v parlamentu poseben zakon za pomoč pri zidanju šol, ki velja zlasti za južne pokrajine. Po sklepih tega zakona bodo do leta 1963/64 vsako leto porabili poludrugo milijardo lir za zidanje novih šol: dve tretjini tega denarja bosta šli na Jug. Seveda bo tudi ta, čeprav izdatna pomoč, še vedno dosti premajhna. Saj je 18 tisoč občin napravilo prošnjo za pomoč, a le 2300 šolskih poslopij bodo mogli zgraditi z odobrenim denarjem. Šolsko vprašanje na jugu Italije ostane torej še vedno daleč od dokončne rešitve.

ŽENSKI KOTIČEK

NE BODI ČMERN

Dandanes, ko je na svetu toliko gorja, sta dobra volja in smeh toliko bolj zaželeni in potrebni. Zlasti mati in gospodinja, ki nosi na svojih šibkih ramenih pretežno večino skrbi in nadlog, bi morala imeti smeh in dobro voljo tako rekoč »na prodaj«. Kako sončen je dom, kjer kraljuje vedra in ljubezniva gospodinja! Tudi če pride mož ali kateri izmed otrok z neprijetno novico domov, naj te ta ne potare. Vsaka bridkost v začetku boli. Bodi pogumna in močna! Pobrskaj po svojem spominu in našla boš izhod, bodrilno besedo, ki bo potolažila tebe in druge.

Zena, ki je vedno dobre volje in ki se rada smeje, je lepa in mlada, zakaj smeh in dobra volja sta najcenejše in najbolj uspešno sredstvo za lepoto. Čmernost in jeza napravljata še tako lep obraz grd in star.

ČE HČERKA ZASLUŽI

Nemalokrat pride v družinah, kjer so odrasli otroci, predvsem če so to dekleta, do neprijetnih nastopov. Komaj dekle zapusti šolo, že išče, kje bi dobila kakšno primerno zaposlitev, v tovarni, v kakšni obrti, ali če so ji starši preskrbeli popolnejšo izobrazbo, v kakšni pisarni.

Starši so navadno mnenja, da mora hčerka s svojim zaslužkom pomagati družini, dobijo se celo starši, ki zahtevajo od svojih otrok ves zaslužek, češ saj smo zate mnogo žrtvovali, da si prišla do samostojnega zaslužka.

Dekleta pa si mislijo, da je denar, ki ga zaslužijo, njihova last in da če so doma izhajali brez njihovih prispevkov prej, bodo mogli tudi nadalje, ko z njo navezadnje nimajo več stroškov. Mnenje staršev in deklet pa je pravilno le do neke mere. Vendar ni tako težko doseči soglasja, le nekoliko dobre volje je treba na obeh straneh.

Tudi če bi starši res mogli živeti brez hčerine pomoči, ni prav, da bi ona ničesar ne prispevala k skupnemu gospodinjstvu. Staršem bo to gotovo v nemalo olajšanje. Saj če bi deklet moralo biti pri drugih ljudeh, bi moralo plačati mnogo več, obenem pa bi ne imela istih ugodnosti, kot jih more imeti doma.

Mnogi starši se jezijo, češ da njihova hčerka po nepotrebnem zapravlja denar. Tudi v tem nimajo vselej prav. Če jim hčerka od svojega zaslužka da primeren del za oskrbo, more z ostalim razpolagati po svoji volji, saj je to njen lasten za-

služek. Sicer pa so mnenja o tem, kaj je potrebno in nepotrebno, zelo različna. Gotovo pa človek izgubi veselje do dela, če vidi, da od tega nima prav ničesar. Mlad človek potrebuje mnogo več kakor pa starejši ljudje, najsi bo v obleki, razvedrilu, ali pa če hoče s kakim darom druge razveseliti. Pustimo ga, naj se nauči samostojnosti tudi v tem oziru. Prav je, da ga nadzorujemo, a nadzorujemo ga po pameti in skušajmo predvsem razumeti potrebe sodobnega življenja.

OTROCI V KINU

Mlada gospa, mati številnih otrok, je bila svoj čas gojenka pri redovnicah, ki so mi pripovedovale sledeči dogodek. Ker je bil ravno postni čas, je gori omenjena mati spremila svoje otroke v kino, da bi se jim bolj živo vtisnili v spomin dogodki iz Jezusovega trpljenja. Vzela je s seboj tudi najmlajšega 4-5-letnega fantiča. Ob povratku domov so si pripovedovali vsak svoje vtise.

Drugi dan so nenadoma, sredi popoldneva, pogrešili najmlajšega. Vsa družina ga je začela zaskrbljeno iskati. Pri sosedih in znancih so ga iskali, vse kote prebrskali — otroka nikjer. Slednjic so šli v majhno podstrešje. Sredi med staro šaro, so našli otroka z vrvo okoli vratu — obešenega. K sreči je bil otrok še premajhen, da bi se znal pravilno obesiti. Sneli so mu takoj vrv z vratu in ga vprašali, kaj je pravzaprav nameraval storiti. Pojasnil je, da se je hotel obesiti kakor ubogi — Judež Iskarjot!

Iz navedenega je razvidno, kako tudi pozitivni filmi različno vplivajo na otroke. Ne bo se jim iz filma vtisnilo v spomin to, kar bi morda mi želeli, temveč čisto nekaj drugega!

Film o zimskih olimpiadah

Brez dvoma bo zbudil veliko zanimanje barvni film o zadnjih olimpiadah v Cortini, ki ga je snemal Državni zavod za kulturo po naročilu italijanske vlade.

To bo veličasten film, imenovan »Čarobna belina«, katerega je snemalo 32 snemalcev hkrati. Tem so se pridružili še snemalci na helikopterjih. Skupno so napravili 80.000 metrov posnetkov, film sam pa bo dolg okrog 2.500 metrov. Računajo, da bo izgotovljen že v teku meseca marca, tako da ga bodo v aprilu že lahko kazali na platnu.

Sprejem pri dr. Palamaru

Dne 25. februarja je vladni gen. komisar ponovno sprejel občinskega svetovalec g. dr. Josipa Agneletta, predsednika Slov. dem. zveze in g. dr. Teofila Simčiča, predsednika Slov. kat. skupnosti. Razumljivo je, da je ob uvodu pogovor sam od sebe nanesel na Slov. kulturni dom v ul. Petronio, za katerega so prejeli tičevci 175 milijonov kot prvi obrok pol milijarde lir. G. vladni gen. komisar je opozoril na to, da je vse to zadeva predsedstva vlade in zunanjega ministrstva ter se je zanimal za mnenje zastopnikov obeh demokratičnih organizacij. Nato so prešli na glavno zadevo: zakaj se še ne izvaja londonski memorandum. G. dr. Palamara je poudaril, da je trdno odločen, napram slovenski manjšini spoštovati osnovne človeške svoboščine, kot jih povzema tudi londonski sporazum. Ako še ni urejena kaka manj važna zadeva, je to radi ogorčenja nad ravnanjem z italijansko manjšino v Istri. Demokratični Slovenci bi morali glasno terjati od jugoslovanske vlade, da bi se tudi ondi izvajal londonski sporazum. Ob tej priliki je seveda treba opozoriti na dejstvo, da bi bilo treba tak poziv nasloviti na predstavnike tičevcev, ki so samo podružnica ljubljanske centrale. Glas demokratičnih Slovencev v Jugoslaviji nič ne pomeni. Tudi ne nosijo demokratični Slovenci nikake odgovornosti za londonski sporazum, ker niso pri njem nič sodelovali ter bi ga bili onemogočili, ako bi bilo to možno. Saj so do zadnjega zagovarjali samostojno tržaško ozemlje, v katerem bi itak imeli italijanski državljani večino; v tem primeru ne bi bilo treba zapustiti Istre niti enemu Italijanu. Zato ni nikake podlage za nevoljo na demokratične Slovence v Trstu radi dogodkov v Istri. — Za zaključek je g. komisar tudi priznal, da predstavljajo demokratični Slovenci v Trstu tisti element, ki dela za medsebojno mirno sožitje in ki zasluži naklonjenost upravnih organov.

Še o slovenskem radiu

Zadnjič se je oglašil v našem listu eden izmed goriških poslušalcev tržaške slovenske radijske postaje. Omenil je predvsem ojačenje postaje in se rahlo dotaknil vprašanja poročil. Tudi Tržačani njegova izvajanja podpišemo.

Dotaknili pa bi se radi še nekaterih stvari na naši tržaški radijski postaji. Sicer bi bili morali že davno prej spregovoriti o njih, saj je že dalj časa, odkar je postaja prevzel RAI.

Poleg ojačenja je dobila postaja tudi drugo ime. Zdaj jo napovedujejo: RAI, RTV postaja Trst A. Prej se je namreč imenovala postaja radio Trst II. Ne vemo, kakšni razlogi so vodili vodstvo RAI-a, da je spremenilo ime postaje.

Da se pri napovedih imenuje lastnik postaje, ki je RAI, seveda ne moremo imeti nič proti. Zadovoljni smo in hvalni, da deluje postaja še naprej in v enakem obsegu kot prvotno, kar upamo, da bo taka tudi ostala. Vidimo, da se italijanska vla-

Zvesti tržaški poslušalec

Proslava 80-letnice sv. očeta za slovenske vernike

V skladu z navodili g. nadškofa bo za slov. vernike v Gorici proslava osemdesetletnice sv. očeta in sicer: v nedeljo dne 11. marca ob 3. uri pop. bo skupna pobožnost z zahvalno pesmijo v cerkvi sv. Ignacija na Travniku;

v četrtek dne 15. marca ob 4. uri pop. bo v domu Brezmadežne na Placuti proslava za otroke;

v nedeljo 18. in v ponedeljek 19. marca bo istotam slavnostna akademija v čast sv. očetu.

Vse slovenske vernike vljudo vabimo k tej proslavi in jim toplo priporočamo prejem sv. zakramentov na prvi petek v marcu. Može in fante vabimo k skupnemu sv. obhajilu v nedeljo 4. marca pri sv. maši ob 9. uri v cerkvi sv. Ignacija, ostale pa vabimo v stolnico v nedeljo 11. marca ob 6. uri zjutraj.

Razdelitev zimske pomoči

Komisija za zimsko pomoč je odobrila iz skupnega zneska 4 milijonov in 500 tisoč lir sledeče podpore:

Gorici 3 milijone, Števerjanu 50 tisoč, Dolenju 100.000, Sovodnjam 250.000, Dobredu 200.000 in Ronkam 600.000 lir.

Sklenili so nadalje, da bodo organizirali javna dela v okviru zimske pomoči za 2.580.000 lir. Za popravilo hiš v Števerjanu so odobrili 250.000 lir. Glede ostalega sklada 6 milijonov lir bodo odredili na eni prihodnjih sej.

Prijava dohodkov

Tudi letos poteče dne 31. marca rok za prijavo dohodkov po zakonu Vanoni. Vanonijev zakon je bil letos dopolnjen z zakonom ministra Tremellonija. Minimalno kvoto so letos povišali od 480 na 540 tisoč lir letnih dohodkov. Družinam z več kot petimi člani pa so to kvoto zvišali na 1.700.000 lir letnih dohodkov. Tako, če nima petčlanska družina 1.700.000 lir letnih dohodkov, ni dolžna teh dohodkov javiti.

Kdor pa bi svojih dohodkov ne javil, bo po novih predpisih kaznovan z globo od 30 do 300 tisoč lir ali pa z zaporom do šestih mesecev, če bi njegovi dohodki presegli 6 milijonov letnih dohodkov.

Nezadovoljnost podjetja ATA

Z goriškimi avtobusi je križ. Ribi se jim je odpovedal, sedaj je še novo podjetje ATA stavilo predloge, ki niso za Gorice nič kaj razveseljevali. Na zadnji seji goriškega občinskega odbora so namreč razpravljali o zahtevi podjetja mestnih avtobusov za novo povišanje avtobusne tarife za 5 lir. Če bi tej zahtevi ne ugodili, grozi podjetje, da bo ukinilo tri mestne proge in sicer na letališče, s katero je združena tudi pot na pokopališče, v mestne bolnišnice in Pevmo.

Odborniki so bili vsi proti ukinitvi in tako bo verjetno, če se pogajanja ne bodo ugodno zaključila, sprejeto povišanje avtobusnih tarif. To bo prizadelo ne samo potnike, temveč tudi podjetje samo, ker se bo brez dvoma število potnikov še zmanjšalo.

Dol

Kar bridko je, ko slišimo, kako nas zapuščajo naši trdni, zavedni in ugledni možje. Zato kar verjeti nismo mogli, ko se je razvedelo, da je na nedeljo 12. februarja po kratkem bolehanju umrl Drejev oče od Vižintinov. Saj je kljub visoki starosti še vedno mladeniško podjetno delal in skrbel za domačijo ter farne potrebe. Bil je namreč skozi vsa leta, odkar je bila po vojni ustanovljena duhovnija Brezmadežna Sreča Marijinega v Dolu, cerkveni ključar. Samo Bog ve, s kakšno ljubeznijo je rajni Drejev oče delal in si prizadeval, da je duhovnija sploh bila ustanovljena in potem tudi mogla uspešno delovati. Neustrašeno požrtvovalen je v tistih zmešanih časih bil trdna opora mlade duhovnije, kateri je želel, le da kmalu dobi tudi primerno cerkev. To so mu bile stalne sanje in edina želja, da dočaka novo doljsko cerkev. Bog naj mu bo plačnik za vse, kar je kot vzgled cerkveni ključar storil za božjo čast. Kot trdna slovenska korenina je pa bil tudi zelo ugleden in poznan zaradi svoje vernosti in zavednosti. Njegov vzgled zvestobe izročilom očetov, to je krščanski veri in domovini, naj bo mlajšemu rodu v stalen opomin, kako je treba skrbeti, da bo (naš) Kras ohranil tudi v bodočnosti svoj sloves poštenja in zavednosti!

Smrt slov. rudarja v Rajblju

V ponedeljek 20. februarja, ko smo šli delavci druge izmene na delo (od 14. do 22. ure), nas je bridko presunila vest, ki je krožila po vasi, da so podzemeljski skladi zahtevali novo žrtev; tokrat našega pri vseh tako priljubljenega rojaka Mle-

Duhovniške novice iz Trsta

Preteklo nedeljo je postal žrtev tržaške burje msgr. Ivan Omersa. Močan sunek burje ga je prav blizu doma pri Sv. Jakobu vrgel na tla, tako da si je zlomil v stegnu desno nogo in se tudi nekoliko pobil po obrazu. Nemudoma so ga prepeljali v bolnico. Iz vsega srea želimo priljubljenemu gospodu, da bi kmalu okreval in se vrnil domov.

V nedeljo 26. februarja je č. g. Matija Škabar slavil med svojimi rojaki v Barokovljah osemdesetletnico rojstva.

Ob osmi uri zjutraj je jubilarnt opravil v domači cerkvi sv. mašo in pridigo. Kljub hudi in mrzli burji se je zbralo veliko vernikov, ki so se skromnega, a vedno vselega duhovnika spomnili v molitvi. Osemdesetletnemu zlatomašniku želimo obilo zdravja in zadovoljstva. Bog ga živi še na mnoga leta!

Občni zbor Sindikata slov. šole

Preteklo nedeljo so se zbrali slovenski šolniki in upravno osebje slovenskih šol in strnili dosedanje tri sindikalne organizacije v eno, v Sindikat slovenske šole. Ker gre zgolj za sindikalne zadeve in obrambo slov. šolstva, upamo, da bo sindi-

kuža Maksimilijana, iz Korjtnice pri Bovcu, Maks Rusčev smo ga po domače klicali.

Postal je žrtev svojega poklica. Bil je tesarski mojster v rudniku; zelo previden in izkušen rudar. Ko sem jaz začel tu delati leta 1924, sem ga že našel v rudniku. Na zanj usodni dan je bil zaposlen v jami sv. Sebastijana, kjer je nadziral strop in stene v rovu, kjer so drugi rudarji nakladali rudo. Malo pred polnoce pa se je sprožila velikanska masa kamenja od stene v rovu in pokopala ubogega Maksa. Prišlo je tako nenadoma in nepričakovano, da se plaz ni mogel umakniti.

Vsi tukajšnji Slovenci, posebno pa oni iz sosednje matične države, ki so tu zaposleni, se bomo s hvalečnostjo spominjali, kako so italijanske oblasti velikodušno in brez pridržkov poskrbele za dostojen pogreb pokojniku. Tudi uprava rudnika je storila vse, kar je mogla, prav tako g. župnik Tomasini in tukajšnji delavski kaplan. Pokojnika so prepeljali domov preko Predila. Ker pa je tiste dni bil prelah neprebraden zaradi snega, je uprava rudnika dala očistiti pot do državne meje, da je mogel avto z zemskimi ostanki pokojnikovimi čez.

Pokojni Maks ni padel kot nova žrtev kapitalizma, kot so nekje zapisali, temveč je padel kot žrtev svojega poklica, kot vojak na fronti ali mornar na morju. Maks je služil pod zemljo svoj vsakdanji kruh kot mi vsi. To je naš poklic, tam je naše mesto. In zavedamo se, da tudi mi lahko pademo, kot vojaki ali mornarji.

Lep je bil pogreb pokojnega našega tovariša. Toda med vencji je žal manjkalo eden, vence njegovih rojakov Slovencev. Tu smo tako zapuščeni od vseh, brez iniciative v takih primerih, tako sami zase in neorganizirani. Morda bo kdaj boljše, saj so se pravzaprav nekateri zganili, a prepozno.

Dragemu Maksu kličemo vsi rudarji iz Rajblja: »Naj ti bo lahka domača zemlja, ča bovska in nad zvezdami nasvidenje!«

C. T.

organizacij. Morebiti bodo imeli isto težavo šolniki, ki se ne bodo mogli sprijazniti z mislijo, da govori v njihovem imenu oseba, ki je titovec tako blizu.

Zahvala

Slovenska osnovna šola pri Sv. Ivanu se iskreno zahvaljuje vsem, posebno Vincencijevi konferenci in materam, ki so tako velikodušno prispevali za dostojen pogreb pokojnega Karla Paliage, učenca IV. razreda.

V isti namen so prispevali znesek 8.500 lir šolniki prisotni na ustanovnem obnem zborni enotne strokovne organizacije »Sindikata slovenske šole«.

Šola na Pesku

Pet ali šest let od tega so sezidali na Pesku moderno stavbo: šolsko poslopje. Ko so poslopje pokrili, se je streha zrušila. Kmalu po otvoritvi so prišle na dan razne pomanjkljivosti. Popravljaj! Te dni smo slišali, da bodo dali na razpolago dober milijoneček za nova popravila. Vse to kaže, kako temeljito zidajo moderne stavbe. Koliko denarja gre v morje brez potrebe! In potem hvalimo nove čase in pravimo, da so bili naši predniki površni in da niso nič znali. Moderne stavbe: večna popravila, pozimi led, poleti peč!

Sv. Ivan

V soboto zvečer je v tržaški bolnici umrl učenec Paljage Karel, ki je obiskoval svetoivansko slovensko šolo. Padel je bil ter si je pri padcu odrgnil nogo. Nato se je pritaknil tetanus. Pogreb se je vršil v tork ob veliki udeležbi šolske mladine. Hudo prizadeti družini naše iskreno sožalje!

OBVESTILA

RODITELJSKI SESTANEK za Nižjo srednjo šolo v Gorici bo v nedeljo 4. marca ob 10. uri na šoli, kakor je bilo soglasno sklenjeno pri zadnjem sestanku.

KINODVORANA BAZOVICA bo v nedeljo predvajala zgodovinski film: »Ljudje ne gledajo več v nebo«. Ob filmih se zabavajmo, a iščimo obenem tudi pouk in vzgojo!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpea: trgovski L. 20, osmrtnice L. 30, več 7% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

LISTNICA UPRAVE

Vsem našim naročnikom v inozemstvu smo v tej številki priložili račune. Mnogi nam dolgujejo za dve in tudi za več let. Čakali smo, ker vemo, da so težave glede pošiljanja tuje valute, vendar ne takšne, da bi bile nepremostljive.

Naročniki iz Anglije naj pošljejo naročnine na naslov: Rev. Ignac Kunstelj — Marilae Hospital-Warley Brentwood Essex.

Naročniki iz Argentine na naslov: Duhovno življenje — Victor Martinez 50 — Buenos Aires.

Naročniki iz Avstralije, Kanade, Združenih držav, Francije, Belgije, Švice, Avstrije, Egipta, pa po bančnem nakazilu in nekateri tudi po pošti.

Pričakujemo, da se bodo prizadeti poslužili vseh teh sredstev in naročnino poravnali. V nasprotnem slučaju bomo primorani jim časopis ustaviti.

LISTNICA UREDNIŠTVA

Vse dopisnike prosimo, naj dopise za velikonočno številko pripravijo in pošljejo do 20. marca.

DAROVJI ZA KATOLISKI TISK: Ob svoji 80-letnici daruje č. g. M. S. 3000 lir za katoliški tisk.

DAROVJI ZA SLOV. ALOJZJEVIŠČE: V mesecu februarju so darovali za vzdrževanje revnih dijakov: M. Z., Gorica 1000; Marija Appe, Zabnice 2000; Marinčič Milka, Milan 1000 lir.

Iskrena hvala! Bog povrni!

V VLAKU MED DIVAČO IN KOZINO:

»Ti, pop, ali še lažeš?« vpraša učenec železniški uslužbenec starega župnika.

»Mi duhovniki 'lažemo' že dva tisoč let in nam ljudje verujejo, vi pa napredni se lažete od včeraj, in vam nihče ne veruje več!«

ZAHVALA

Vsem, ki so med dolgo boleznijo stali z veliko ljubeznijo ob strani naše nezabne

Marije Marc vd. Grgič

in jo tako številni spremljali na njeni zadnji poti, izrekamo priščno zahvalo.

Bazovica, 27. februarja 1956.

Mati HELENA, hči ZMAGA, družine MARC, KALC in KRIZMANČIC.

Darilne pošiljke

v Jugoslavijo in druge države

razpošilja

CITRUS

IMPORT - EXPORT

TRST

Via Torrebianca 27 - Telefon 2-44-67

Jos. Spillmann:

9

DED IN VNUK

Ohorožena druhal se je bližala mirni pristavi Sandkey House, ne da bi jih kdo videl. Obkolili so hišo od vseh strani. Vsa okna so bila temna; očividno je bilo, da vsa hiša spi.

Podšerif je še enkrat pregledal vse razpostavljene straže; vsakemu je zabical, naj pazi in se zadrži čisto mirno: »Ko boste čuli mestne ure biti tri, pričakujte mojega znamenja! Po teh besedah se je s polovico svojih mož postavil pod košat hrast nasproti glavnemu vhodu.

Veter je bil skoraj popolnoma potihnil. Bilo je tako tiho, da je bilo slišati pršenje snega, ki se je usipal med vejami na tla. Tedaj je bilo tam v Warringtonu tri. Može so stopili izpod hrasta na odprti prostor pred visoko železno omrežje; prehod skozi omrežje je bil zaprt s težko verigo. Zavilila je ostra pila skozi temo, in po malo minutah je veriga zaženketala na kamenita tla. Vojaki, razpostavljeni okoli hiše, so slišali žvenket in so krepkeje stisnili sulice in belebarde; takoj nato so

zabobneli glasni udarci na težka hrastova hišna vrata in budili prebivalce.

Lady Worthington je bila v zmešnjavi, ki je nastala ob tem napadu, edina oseba, ki ni glave izgubila. Ko je že po malo minutah hišna trepetajoč potrkala na duri njene sobe, ji je že obledela odprla; bila je čisto mirna, dobro vedoča, da je tisti, ki ga razgrajati iščejo, na varnem. Šla je torej, spremljana od služabnice, preko dolgega hodnika ter na koncu prav nad hišnimi vrati odprla okno. Svetle čelade in sulice so se ob siju bakelj zasvetile tam spodaj. Pa gospa je neustrašeno vprašala: »Mar se na Angleškem tako napada hiša mirne plemkinje? Kdo ste in kaj hočete?«

»Pokazati vam hočemo, kakšno spoštovanje zaslužijo ti na Angleškem papeški veleizdajalci.« se je glasil odgovor iz teme. »V imenu postav, odprite, če ne, vam vrata razbijemo.«

»Ne bo treba.« je dejala gospa, »izkažite se, da imate ukaz od višjega šerifa, pa vam moji služabniki takoj odpro.« Zgodilo se je, kar je zahtevala: gospa Worthington pa je takoj nato dala vrata odpreti. Na kamenitih stopnicah je pričakovala podšerifa. Z glasnim hrupom so ohoroženi vojaki vdrli in brž zasedli vse spodnje prostore; podšerif pa je, rožljaječ z ostro-

gami, hitel z nekaj možmi po stopnicah gori ter osorno zapovedal gospe: »Vedite nas v lovsko sobo!«

Hišna se je stresla, gospa pa je samo za hip zadržala okrog usten; takoj je zašla, odkod biriči tako točno poznajo tujo hišo. »Pojdite za menoj.« je mirno dejala ter na koncu hodnika odprla v zahtevano sobo.

Podšerif je naglo vstopil ter z bakljo posvetil za zastor, za katerim je stala postelja — toda ta je bila prazna, neodgrnjena. Srdito je zaklel ter se obrnil h gospe: »Mar farja res ni tukaj? Saj ta soba še nam je označila; tudi jelenji rogovi so nad durmi.« Skrbno je posvetil v vse kote, ne da bi mogel kaj sumljivega zaslediti. Že je hotel podšerif po začasnih, površnih preiskavi te sobe editi, da bi pogledal še v druge, kar zagleda, da je, ko je premaknil neko miznico, padla na tla podobica Matere božje, na pergament (ustrojeno živalsko kožo) naslikana. Zmagoslavno jo je pobral: »Ha, pogledajte tole! Smo torej vendarle v lisiščem brlogu!«

»O, to je fast mojega malega Johna.« se je hitro zavedla gospa.

»To bomo že še videli.« je pikro pripomnil premetec. Medtem pa hočemo izvršiti svojo dolžnost. Vojaki, preiščite vsa

hišo kar najnatančneje od podstrešja do kleti, trkajte na vse stene, in kjer bo volto bobnelo, razbijte! Vzdigajte podnice! Dobiti ga moramo, naj velja, kar hoče! Kje je vaš sinček, gospa?«

»Moj sinček? Kaj pa ima ta s hišno preiskavo?« je prebledela mati. »Najbrž se spi v svoji sobici.«

»Vedite me takoj v njegovo sobo!« je ukazal šerif. A brž se je premislil: »Ne, Vi ostanete tukaj. Ga že sam najdem.« Zaklenil je gospo v temni lovski sobi ter si ključ vtaknil v žep.

Medtem je deček kljub vsemu hrusu in trušenju mirno in trdno spal. Še je bil s svojimi lepimi sanjami v prekrasni cerkvi in poslušal slovesno petje, ko je šerif udaril ob duri sobice in v hipu končal lepi sen. Plašno je planil John, misleč, da ga sluga hudi: »Jakob, ste Vi? Kaj pa tako razbijate?« Pa kako se je ustrašil, ko je zagledal hrdate biriče, vse v orožju! Pretresljiv krik se mu je izvil iz prsi, ko je zagledal pred posteljo šerifa.

Ta ga je hotel miriti: »Nič hudega se ti ne bo zgodilo, če boš na vsa moja vprašanja odgovoril takoj in brez premissljevanja. Kdo te pončuje?«

»Mamica in pa —« kmalu bi se bil izdal, ali dobri angel ga je opomnil.

»In pa —?« je prežal šerif.

»In pa tudi stari Jakob, ki me uči jahati.« je dokončal deček.

Nepotrpečljivo je častnik udaril z nogo ob tla. Pričakoval je drugačnega odgovora. »Nikar se ne izmišljuj, se boš kesal! Govori: Kje je stric?«

»Kateri stric? Imam jih več.«

»Vrag te vzemi, no, far!« je zavpil šerif, ves nepotrpečljiv.

»Fej, kako grdo govorite!« je ogorčeno dejal deček. »Menda mislite duhovnika? Ta je v Reimsu ali bogsigavedi kje.«

Spet je bil John nerodnega vpraševalca pustil v negotovosti. Ta je komaj še požiral svojo jezo. Vendar pa se je še delal prijaznega: »Mladec, povej, ali si tako neumen ali tako zvit? Ne vprašujem te po onem višjem farju v Reimsu, ampak po tistem, ki je sinoči bival v vaši lovski sobi: saj jiam je sam tvoj ded to povedal!« Dečku je kar sapo zaprlo ob teh besedah. Nesrečni ded je torej res postal izdajalec lastnega sina, duhovnika! Solze so Johnu stopile v oči. Ko je šerif to zapazil, je nadaljeval zasliševanje z večjo prijaznostjo: »Kajne, mami, tega ne bi bil pričakoval? No, nič se torej ne boj! Kar naravnost mi povej, kje je, pa ti odpustim, da si prej lagala.«

(Nadaljevanje)